

Arrest

nr. 112 662 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashai van origine te zijn. U heeft geen idee van uw geboortedatum noch van uw leeftijd. U bent geboren in het dorp Zawar Khan Khel, in het district Boghan [Kohband], provincie Kapisa. U studeerde in de moskee en zorgde voor de schapen. Vier dagen na het overlijden van uw vader kwam zijn broer F.(...), een Talibancommandant, naar uw huis. Hij vroeg u de Taliban te vervoegen zo niet zou hij geweld gebruiken. U weigerde op aandringen van uw moeder zijn verzoek. Uw moeder contacteerde haar broer die uw reis regelde zodat u de volgende dag het land verliet. Na een reis van een maand kwam u op 4 juni 2012 in België aan, waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u zich 16 jaar.

Na een medische onderzoek legde de Dienst Voogdij uw geboortedatum vast op 12 juni 1996. De voogdij over u loopt van rechtswege af op 12 juni 2014.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de kopieën van twee taskara's neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw oom F.(...) die u met geweld zou dwingen tot de Taliban toe te treden (CGVS p.4). De gebeurtenissen waarop u uw terugkeervrees baseert, maakt u echter allerminst aannemelijk.

Verschillende vaagheden en tegenstrijdigheden verhinderen immers dat er geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Zo kunnen uw verklaringen over uw oom F.(...) niet overtuigen. Dit is een belangrijke vaststelling gezien het belang van deze persoon in uw asielrelaas. Het valt vooreerst op dat u uw oom onvermeld laat in de opsomming van uw familieleden. Zelfs als u expliciet gevraagd wordt naar uw familieleden aan vaderszijde meldt u dat ze allemaal overleden zijn. U bevestigt dat u geen andere verwanten of familieleden heeft dan uw moeder, uw broer en uw oom langs moederszijde (CGVS p.3). Slechts als uw asielrelaas ter sprake komt, herinnert u zich plots uw oom langs vaderszijde, de persoon wiens vervolging u vreest bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS p.4). Als u er later op gewezen wordt dat u zich F.(...) slechts in verband met uw asielrelaas herinnert en hem niet vermeldde toen u naar uw familieleden gevraagd werd, zegt u slechts dat u hem wel vermeldde en schuift u de fout door (CGVS p.9). Dat u het bestaan van een oom van vaderszijde enkel herinnert als zijn rol in uw asielrelaas ter sprake komt, komt weinig authentiek over. Ook kan u zich slechts erg vaag uitlaten over uw oom als Talibancommandant. Als er naar zijn activiteiten gevraagd wordt vertelt u enkele algemeenheden die voor zowat alle Afghaanse talibs van toepassing zijn (CGVS p.5). Meer details geven over de activiteiten van uw oom als commandant, zoals aanvallen waarbij hij betrokken was, een begin van schets van zijn carrière of informatie over de mensen onder zijn bevel kan u in het geheel niet. U weet slechts de naam te vermelden van een commandant waaronder hij in het verleden diende. Meer informatie, zo zegt u zelf, heeft u niet (CGVS p.6). Indien uw oom daadwerkelijk een commandant van de Taliban is en u omwille van zijn activiteiten Afghanistan diende te ontvluchten en omwille van hem niet naar Afghanistan kan terugkeren, kan u van u verwacht worden dat u wel degelijk het profiel van uw oom aannemelijk kan voorstellen. Dat u over al deze aspecten zo goed als geen concrete gegevens weet aan te brengen, is zeer opmerkelijk en roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid. Ook over de activiteiten van de organisatie die u diende te vervoegen, kan u overigens niets concreets zeggen. U kan wel algemeen vertellen dat de Taliban veel activiteiten heeft in uw district, maar als u gevraagd wordt voorbeelden te geven van aanslagen van de Taliban verklaart u dat u zich niets meer herinnert (CGVS p.5). Bovenstaande vaststellingen over uw kennis van F.(...) en van zijn profiel van Talibancommandant schaden het geloof in uw asielmotieven.

Daarnaast zijn er verschillende tegenstrijdigheden op te merken in uw verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u immers dat u door uw oom gevraagd werd om met hem samen te werken omdat uw vader als heroïneverslaafde hier niet toe in staat was (CGVS Vragenlijst p.4). Op het Commissariaat-generaal vertelt u echter een heel ander verhaal. Na het overlijden van uw vader confronteerde uw oom u met zijn verzoek, zo zegt u tijdens het gehoor (CGVS p.4). Waar u het overlijden van uw vader op het Commissariaat-generaal vijf dagen voor uw vertrek uit Afghanistan plaatste, beweerde u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 januari 2013 dat uw vader op het moment van het gehoor pas een week geleden overleden was (CGVS p.4; DVZ Vragenlijst p.4). In het kader van uw tegenstrijdige verklaringen over de het overlijden van uw vader dient verder overigens opgemerkt te worden dat het bijzonder bevreemdend is dat de Afghaanse overheid een identiteitskaart zou afleveren voor een overledene, daar de uitgiftedatum van uw vaders taskara 1/12/1391 (20/2/2013) is. Waarom iemand een taskara zou aanvragen voor een overleden persoon, is niet duidelijk.

Voorts bent u ook tegenstrijdig over het moment dat uw oom u vroeg tot de Taliban toe te treden. Waar u op de Dienst Vreemdelingen zaken beweert dat uw oom u de vraag stelde vier dagen voor uw vertrek, klinkt het op het Commissariaat-generaal dat u slechts een dag voor uw vertrek gevraagd werd

(CGVS p.5; CGVS Vragenlijst p.4). In dit verband dient overigens opgemerkt te worden dat het erg verwonderlijk is dat uw familie erin slaagde om in slechts één dag tijd uw reis naar Europa te regelen. Zelfs indien de smokkelaar een vriend van uw oom is, lijkt het erg onwaarschijnlijk dat het verzamelen van 11.000 dollar door het verpachten van land en het lenen van derden door uw familie en het regelen van uw reis met de smokkelaar dermate snel gebeurde dat de smokkelaar u reeds de dag na uw confrontatie met uw oom Afghanistan uitloodste (CGVS p.5). De aangehaalde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden gaan over de kern van uw asielrelaas waardoor het geloof in uw asielmotieven sterk ondermijnd wordt.

Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden wijt u ze telkens aan communicatieproblemen met de tolk. De tegenstrijdigheden zijn volgens u het gevolg aan uw te beperkte beheersing van het Dari, zo zegt u (CGVS p.8-9). Aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft u inderdaad gemeld dat u onvoldoende het Dari beheerst (CGVS p.2). Daartegenover staat evenwel dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken Dari als taalkeuze opgaf. U verklaarde verder op de Dienst Vreemdelingenzaken de tolk goed te begrijpen. Nergens wordt in verslagen van de interviews die u op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf in het bijzijn van uw voogd melding gemaakt van communicatieproblemen. Aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd benadrukt dat elk communicatieprobleem onmiddellijk gemeld dient te worden. U maakte geen melding van communicatiemoeilijkheden tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Aan het einde van het gehoor bevestigde dat u dat u de tolk die u bijstond tijdens het gehoor goed begrepen heeft. Ook de tolk verklaarde tijdens het gehoor dat hij uw Dari heel goed begreep. Noch de tolk, noch de voogd, noch de advocaat, noch uzelf maakten tijdens het gehoor melding van communicatiemoeilijkheden. Bijgevolg kan uw stelling dat u onvoldoende het Dari beheerst en dat de bovenvermelde tegenstrijdigheden het gevolg waren van het communicatiemoeilijkheden tussen u en de tolken tijdens uw interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal niet aangenomen worden (CGVS p.2,9).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Khoband van de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig uit het district Khoband van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat het geweld in Kapisa geconcentreerd is een aantal specifieke districten. Andere districten, waaronder het uwe, kunnen omschreven worden als rustig tot zeer rustig. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Khoband van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. U legt kopieën neer van uw taskara en deze van uw vader. Niet alleen legt u slechts kopieën neer, ook zijn beide documenten duplicaten, opgemaakt na uw vertrek uit Afghanistan. Zelfs indien er geloof kan gehecht aan de authenticiteit van deze stukken dan nog kunnen ze enkel als bewijs voor de identiteit van u en uw vader ingeroepen worden en kunnen ze uw asielmotieven op geen enkele wijze ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen". Verzoeker stelt dat er rekening dient te worden gehouden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst, waarbij duidelijk is dat de overheden werden misprezen en alwaar men niet in een open debat cultuur aanwezig was. Ook werd onvoldoende rekening gehouden met de specifieke kenmerken van verzoeker. Als minderjarige persoon zonder of met beperkte opleiding kan niet worden verwacht dat men alle details kent van zijn eigen leven, regio of andere zaken. Verzoeker verwijst naar zijn familie als kerngezin en het is voor een minderjarige niet mogelijk een volledige stamboom op te stellen van de familie. Voor verzoeker is er maar een noemenswaardige familie, zijnde deze langs moeders kant. Hoewel de Afghaanse samenleving zeer patriarchaal is ingesteld is dit voor verzoeker als minderjarige van geen tel. Verzoeker had namelijk weinig tot geen contact met zijn bewuste oom F.. Door het feit dat hij bij de taliban actief was als commandant was het contact uiterst beperkt en verzoeker heeft getracht dit zo te houden. Het is dan ook niet meer dan normaal dat verzoeker zeer weinig informatie heeft over deze ongewenste oom. Het zou zeer bevreemdend over zijn gekomen mocht verzoeker alle en precieze informatie hebben over zijn oom en zijn gebrek aan kennis is net het bewijs van de slechte relaties. Bovendien wordt onvoldoende rekening gehouden met de specifieke leeftijd van verzoeker en de problemen van zijn familie. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden stelt verzoeker dat het om een misverstand gaat. Het is nog steeds onduidelijk welke vragen gesteld werden. Het administratief dossier vermeldt bepaalde gegevens die verzoeker niet kan plaatsen. Het betreffen hier waarschijnlijk problemen met de tolk, in de vertaling en in het begrip van de vragen. Verzoeker wenst de mogelijkheid duidelijkheid te scheppen, daar dit hem ontnomen werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Met betrekking tot het verzamelen van geld gaf verzoeker aan dat grond in pacht gegeven werd. Op deze wijze kan snel geld verzameld worden. Verzoeker is een minderjarige, heeft geen kennis van geldzaken en alles werd geregeld door de oom van verzoeker. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is slecht geplaatst om de communicatieproblemen aan te kaarten. Zoals terecht opgemerkt beheerst verzoeker het Dari onvoldoende om alle elementen te begrijpen. Verzoeker gaf zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan dat hij Pachaï wenste te spreken. Tolken hebben echter steeds aangegeven dat er geen Pachaï tolken zijn en dat verzoeker dan maar zijn best diende te doen. Verzoeker gaf echter aan dat hij niet alles vlot begrepen had, maar dit werd, zo blijkt, niet duidelijk of voldoende concreet vertaald door de tolk. Verzoeker wenst zeker niet de tolken af te schieten, maar in zijn dossier werd hij niet naar

behoren bijgestaan. De raadsman of de voogd konden niet tussenkomen aangezien zij geen Dari of Pachai spreken.

Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Verzoeker verwijst naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat de situatie als uiterst onveilig beschrijft. Ook uit de documenten die werden toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie onveilig en minstens onzeker is.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige en incoherente verklaringen af omtrent de kern van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn oom F. een talibancommandant is en zei hij dat hij met hem moest samenwerken omdat zijn vader een heroïneverslaafde is en dit zelf niet kon (stuk 11, vragenlijst, p. 4). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat zijn oom hem dit voorstel deed na de dood van zijn vader (stuk 3, gehoorverslag, p. 4). Waar verzoeker thans aangeeft dat er nergens sprake is over de toestand van verzoekers vader wijst de Raad verzoeker erop dat hij zelf deze tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Een dergelijk argument heft de vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins op. Daarnaast stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn oom naar hem kwam vier dagen na het overlijden van zijn vader en dat hij de dag nadien Afghanistan verliet (stuk 3, gehoorverslag, p. 4 en 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 januari 2013 verklaarde verzoeker echter dat zijn vader een week geleden overleed en stelde hij zijn land te hebben verlaten in mei 2012 (stuk 11, verklaring, vraag 12 en 41). Bovendien stelt verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn oom hem vroeg zich bij de taliban aan te sluiten vier dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan (stuk 11, vragenlijst, p. 4), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de dag nadien reeds het land te hebben verlaten (stuk 3, gehoorverslag, p. 5). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat de vraag mogelijks ging over wanneer de oom vroeg om te helpen, kan de Raad geen aanwijzingen desbetreffend terugvinden in het administratief dossier. Een dergelijk argument mist feitelijke grondslag.

Daarnaast kunnen de verklaringen van verzoeker omtrent zijn oom F., de persoon die hij beweert te vrezen, niet overtuigen. Zo stelt verzoeker tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen familieleden te hebben, met uitzondering van zijn moeder, broer en een oom langs moederskant (stuk 3, gehoorverslag, p. 3). Bovendien stelt verzoeker expliciet dat zijn familieleden langs vaderskant allemaal overleden zijn (stuk 3, gehoorverslag, p. 3). Pas wanneer verzoeker gevraagd wordt wat hij vreest bij een terugkeer naar Afghanistan vermeldt hij zijn oom langs vaderskant die talibancommandant zou zijn en wou dat verzoeker hem vervoegde (stuk 3, gehoorverslag, p. 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij in hoofdzaak verwijst naar de directe familie langs moederszijde en niet deze langs vaderszijde omdat dit zijn enige noemenswaardige familie is en hij weinig contact had met zijn oom F., stelt de Raad vast dat dit geenszins de bovenstaande vaststellingen kan verklaren. Verzoeker werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers *expliciet* gevraagd naar zijn familie langs vaderszijde (stuk 3, gehoorverslag, p. 3). Het is dan ook niet aannemelijk dat hij de persoon die hij vreest zou vergeten te vermelden, ongeacht op welke wijze hij de term familie heeft begrepen.

Daarnaast slaagt hij er slechts in een oud commandant van zijn oom op te noemen, maar kan hij geen verdere info omtrent zijn oom bij de taliban geven (stuk 3, gehoorverslag, p. 6). Tevens kan verzoeker geen enkel voorbeeld geven van aanslagen waar zijn oom bij betrokken was of van de taliban in het algemeen, hoewel hij stelt dat zij veel activiteiten hadden (stuk 3, gehoorverslag, p. 5). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het door het weinige contact met zijn oom zeer normaal is dat hij zeer weinig informatie heeft over zijn oom en dat het zeer bevreemdend zou overkomen mocht verzoeker precieze informatie hebben, stelt de Raad vast dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij meer info zou hebben over de persoon die hij stelt te vrezen. Verzoeker had zich immers kunnen informeren bij zijn oom langs moederszijde met wie hij nog contact heeft (stuk 3, gehoorverslag, p. 3). De vaststelling dat verzoeker geheel onwetend is omtrent de persoon die hij vreest en het gebrek aan initiatief om zich hieromtrent te informeren, wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Waar verzoeker verder verwijst naar zijn minderjarige leeftijd, stelt de Raad vast dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld. Waar verzoeker verwijst naar zijn ongeschooldheid, stelt de Raad dat verzoeker niet aantoonde dat zijn ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren.

Geconfronteerd met de bovenstaande tegenstrijdigheden tracht verzoeker de schuld in de schoenen van de tolk te schuiven (stuk 3, gehoorverslag, p. 8 en 9) en ook in onderhavig verzoekschrift wijt verzoeker de tegenstrijdigheden aan communicatieproblemen. De Raad stelt vast dat verzoeker bij aanvang van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad aangaf liever met een Pashaï tolk te werken. Uiteindelijk stemden zowel verzoeker als zijn voogd echter toe om het gehoor in het Dari te voeren en werd aan het begin van het gehoor benadrukt dat verzoeker problemen onmiddellijk diende te melden (stuk 3, gehoorverslag, p. 2). Nergens in het gehoor maakt verzoeker echter melding van communicatieproblemen. De tolk verklaarde ook tot tweemaal toe het Dari van verzoeker heel goed te verstaan (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2 en 9). Overigens verklaarde verzoeker ook zelf de tolk bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen goed te hebben verstaan (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Daarenboven gaf verzoeker zelf Dari op als taalkeuze voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 13) en verklaarde verzoeker ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken de tolk goed te hebben verstaan (stuk 11, procedure DVZ, vraag 3). Overigens kreeg verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans opmerkingen te geven omtrent zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar had hij hier niets te melden (stuk 3, gehoorverslag, p. 2). Het is dan ook niet ernstig te noemen dat verzoeker pas wanneer hij op zijn tegenstrijdige verklaringen gewezen wordt de schuld in de schoenen van de tolken tracht te schuiven (stuk 3, gehoorverslag, p. 8 en 9). De Raad stelt ten slotte vast dat de bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar.

2.5. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Kapisa, district Koh Band louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de provincie Kapisa, district Koh Band actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Koh Band in de provincie Kapisa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds verschillend is naargelang de regio. In de provincie Kapisa is het geweld geconcentreerd in enkele districten. De veiligheidssituatie in het district Koh Band en de twee Kohistan's blijft echter zeer rustig. Uitzondering was een RCIED in Hisa-ye Dowum Kohistan, waarbij één soldaat werd gedood en drie andere gewond. Dit incident was maar het derde gewelddadig incident gelinkt aan het gewapend conflict sinds 2009 in dit district. Uit voormelde informatie blijkt dat er in de provincie Kapisa, district Koh Band geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in de provincie Kapisa, district Koh Band actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Kapisa, district Koh Band geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken doet, gezien het de algemene veiligheidssituatie bespreekt in Afghanistan, geen afbreuk aan de voormelde specifieke informatie. Ten overvloede wenst de Raad te benadrukken dat de informatie die in een dergelijk reisadvies is opgenomen slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch geen leidraad vormt voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift naar de informatie aanwezig in het administratief dossier verwijst stelt de Raad vast dat hij zich beperkt tot een selectieve lezing van deze informatie en nalaat zijn argumentatie desbetreffend te staven aan de hand van concrete en objectieve elementen waaruit zou kunnen blijken dat de informatie aanwezig in het administratief dossier niet correct zou zijn.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF